

Scénář: Lubomír Fajmon

Vypracovali žáci Základní školy Ústí nad Labem, Anežky České 702/17, p. o.: Alice Hrudková, Vojtěch Prokeš

Lubomír Fajmon se narodil roku 1958 v Ústí nad Labem. Vyrůstal v Trmicích, od malička byl v centru dění.

Ve škole ho bavily předměty jako zeměpis nebo výtvarná výchova. Osud ovšem další kroky Lubomíra Fajmona nasměroval jinak:

„To, že budu nosit uniformu, mě víceméně dotlačilo k tomu, že jsem měl špatný prospěch na gymnáziu. Jediný dobrý řešení by mohlo být jít na vojenskou školu. Takže jsem to vzal a stal jsem se vojákem z povolání.“

A taky si tím trochu splnil celoživotní radost:

„Strašně rád se v něčem hrabu. Strašně rád něco montuju. Kdysi, když byla stará auta, tak jsme rozebírali auto včetně motoru úplně dopodrobna a zase jsme ho dávali dohromady.“

Po absolvování velitelského oboru na tehdejší vysoké škole pozemního vojska ve Vyškově Lubomír Fajmon nastupuje k útvaru do Loun. Nikdy ovšem nevstoupil do KSČ.

„Největším problémem bylo to, že můj bratr byl víceméně politický a já jsem často musel odpovídat vojenské kontrarozvědce a dalším orgánům, jestli jsem se s ním bavil, kde jsem s ním byl, co jsme říkali a tak podobně.“

V 80. letech se poručík Fajmon potýkal nejen s kontrarozvědkou, do cesty se mu doslova postavil i sovětský důstojník na střelbách v Mimoní:

„Mým úkolem bylo nikoho nepustit, tak jsem vozidlo při zpáteční cestě zastavil a řekl jsem mu, že tam nesmí a že ho nikam nesmím pustit. Když na mě začal mluvit rusky, že to je Rus, a začal mi vysvětlovat, že on tady má na starosti celou střelnici a že já mu nebudu nic zakazovat. A vytáhl zbraň.“

Když mu Lubomír Fajmon odpověděl větou *„Ja zděs doma,“* bylo jasné, že další vyšetřování začíná.

Listopad 1989 ho zastihl v rebelské náladě – na budově štábu pár dní po událostech v Praze snesl povinnou rudou hvězdu:

„Byl jsem pravděpodobně jediný voják v ČSLA, který se prakticky týden po revoluci odhodlal, vylezl na nejvyšší budovu štábu a sundal třímetrovou hvězdu neboli symbol komunismu. A sundal jsem ji z toho důvodu, že jsem si myslel, že už všechno bude tak, jak jsem se díval na televizi.“

Za sejmutí hvězdy bez dovolení byl ovšem potrestán – situace v armádě byla jiná než ve společnosti. Po týdnu ovšem přišel oficiální rozkaz a hvězdu si tak Lubomír Fajmon mohl snést podruhé. Tentokrát definitivně.

Nové, demokratické zřízení přineslo hned 1. ledna 1990 amnestii, kterou měla zajišťovat i armáda. Vzpomínky na silvestrovskou noc jsou doslova mrazivé:

„Každá posádka jela směrem k nějakému vězeňskému zařízení. My, Louny, jsme jely do Jablonce. Když potom ta kolona jela směrem k Jablonci, tak jsme potkávali lidi vracející se ze silvestrovských zábav a nechápali, co se děje. A hodně lidí, včetně vojáků, si myslelo, že se všechno vrátilo.“

Tehdy velitel divize nabídl zásah armády, který by mohl revoluci zastavit:

„Prvosledové jednotky by od rozkazu v Praze byly do 50 minut.“

Tato cesta do Jablonce panu Fajmonovi záhy skončila. Kontrarozvědka jej zatkla a odvezla zpět na posádku:

„Voják z povolání, který momentálně řídil posádku, ze které zbylo jen pár vojáků, tak že se připravují, že bych měl být zastřelen pro vlastizradu.“

To se nestalo, pan Fajmon ale pochopil, že v novém státě musí armáda projít důkladnou změnou. I proto se postavil proti tehdejší generalitě a sloužil dál tak, jak mu velela jeho morálka.

„Já jsem tu část v té armádě a v tom životě prožil naplno.“